

El teu blasme és la meva excusa

Hem de reconèixer que ens hem anat enganyant els uns als altres sense parar. Donar-ne la culpa als polítics és una solució fàcil, però enganyosa.

Tenim una obsesió malatissa per ser els primers de la classe i de fer-ho tot bé i de quedar bé amb tothom, i això ens coarta a l'hora d'adoptar actituds valentes de debò. Volem ser gandhians sense ser Gandhi. I en realitat sempre deixem les coses a mig fer.

I per tapar les nostres insuficiències ens dediquem a blasmar-nos els uns als altres, mirant de tapar les febleses pròpies amb les alienes, en comptes d'anar a l'arrel de les dissensions.

Fa un temps a TV3 van fer una sèrie sobre la independència dels Estats Units tot seguint els atzars de John Adams, que n'esdevindria president. És notable com se les fotien entre ells, però malgrat les dissensions, quin contrast quan al nivell de compromís!

Un altre objecte digne d'estudi és el de la unitat italiana - que per a mi té molts punts de contacte amb la independència de Catalunya, pel que tenia d'alliberament de la tirania austríaca. Una mirada superficial, que només atengui a l criteri d'unificació rebutjans el d'alliberament, pot fer creure que són moviments contraris. Doncs bé, també va ser un procés llarg i porfidiós, ple de travetes i traïcions.

En el nostre cas, l'espectacle del primer judici, en què la meitat dels acusats - no només en Santi Vila - van venir a dir que ells només passaven per allà, semblava insuperable, però ara el judici a la cúpula dels Mossos arrodonirà la sensació de fracàs, quan sembla que la peça major de la defensa és que tenien un pla preparat per a detenir el president Puigdemont i el seu govern. Així no es va enlloc!

20 de gener de 2020